

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 3. Non est D. Iosephus Pater Christi Domini generatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

vivat, ope omnino indigentem curavit, & perduxit ad annos quibus ipse sibi jam providere possit: Quin hic potius Pater quam ille. Et certe si Pater dicens est qui vitæ momentum mox extinguendæ exiguis artibus infudit, an non ille potiori jure pater, qui eum per alimentum conservando & augendo, ad plures annos produxit? Sic filia Pharaonis Actor. cap. 7. vers. 21. dicitur Moysen ex aquis ereptum nutritivisse in filium.

- X. His ita prænotatis & præstructis, restat ut in materiam hanc locupletissimam, & campum laudum Divi Josephi amplissimum ingrediamur: videamusque quâ ratione hoc tam magnificentum nomen Patris, quod eidem Divo Josepho Sacra Scriptura Capite præcedenti num. 9. tam disertè tribuit respectu Christi Domini competat.

CAPUT III.

Non est Divus Josephus Pater Christi Domini Generatione.

- I. **M**ATRIMONIUM Divæ Deiparæ cœm Sancto Josepho, & quod eo pendente Christus non solum genitus fuit, sed etiam conceptus, occasionem dedit omnibus Judæis illius temporis, quibus id perspectum fuit, ut existimarent Divum Josephum esse Patrem Christi, primò ex istis quinque modis, scilicet generatione, quomodo cæteri maritati sunt patres filiorum qui tempore matrimonii sui in suis uxoribus cœcepti sunt, & ex iis geniti. Ignorantes enim mysterium, quod licet esset prophetarum, nondum erat tamen publicatum, imò quod Deus volebat tunc esse occultatū, quia ita necessarium erat, quomodo potuissent aliter judicare, quam quod Christus esset ex Josepho genitus? Hinc Lucæ cap. 3. vers. 23. *Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph.*

- II. In hoc errore qui initio inculpabilis erat propter jam dicta, præfractè persistuerunt postea, & nunc adhuc per-

stant perfidi Judæi, quorum obstinatio inexcusabilis est modò post tantam Evangelii lucem.

In hunc quoque errorem impegerunt Hæretici *Cerinthiani* in ipsis Ecclesiæ cunis, ut testatur Divus Epiphanius hæres. 28. *Carpocratia* apud nostrum Guidonem Perpinianum Summâ de Hæresibus allegantem Divum Augustinum lib. de Hæresibus. & D. Isidorum lib. 12. Etimolog. *Photiniani* apud Venerabilem Bedam in cap. 2. Lucæ lib. 1. cap. 7. & nostrum Thomam Beauxamis tomo 1. in Evang. De quibus omnibus intelligendus D. Irenæus lib. 3. adversus hæres. cap. 21.

Denique est & idem ille error Gentilium & Paganorum apud D. Justinum Philosophum & Martyrem quæst. 66. ad Orthodoxos.

Contra hæreticos faciunt illustrissima Scripturæ testimonia veteris ac novi Testamenti. Veteris, ut Isaia cap. 7. vers. 14. ubi clarissimè prædicitur Messias de Virgine nasciturus. *Dabit, inquit Isaia. Dominus ipse vobis signum: Ecce Virgo concipiet & pariet filium, & vocabitur nomen ejus Emmanuel.* Vide plura apud Doctores qui in hac materia ex professo desudarunt, vide etiam nos hic Tractatu præcedenti cap. 4. Novi Testamenti, ut Matthæi cap. 1. & Lucæ c. 1. in quibus locis conceptissimis verbis Evangelistæ excludunt ab humanâ & temporali Christi generatione conjugalem Josephi cum Mariâ Deiparâ congressum, ac deindè disertissimè explicant à quo ipsa facta sit, scilicet à Spiritu Sancto virtute suâ Mariæ Virgini obumbrante.

Judæi verò qui non recipiunt Scripturas novi Testamenti, sicut & Gentiles aliis convincuntur argumentis, si tamen rationabiles sint: ut ab impletis in Christo articulatis omnibus veteris Testamenti de futuro Messia Prophetiis, Sybillarum prædictionibus, & utrorumque Oraculis: quam materiam quoad primam partem latè prosequitur noster Antonius Marinarius libris tribus: quoad secundam alii bene multum: à totali excidio Regni Davidici & Gentis Judæorum subversione: à mirabili Imperatorum, Regum, Principum, Philosophorum, Oratorum & mundi Sapientum

Sapientum per Apostolos simplices & idiotas, pauperes, & inermes, ad fidem & ad Christi cultum conversione: Ab inconceptibili Ecclesie per martyria & supplicia inaudita, quibus suffocari debebat, incremento & augmentatione: A miraculis & portentis infinitis, & in omni genere, per Christum, Apostolos, & Christi servos ab Ecclesie incunabulis usque ad hæc tempora cum immani populorum stupore, & demonum, qui à Christo in simulachris flectere coacti sunt, terrore patris, &c. Ex quibus sole clarius evadit Christum Mariæ filium, qui putatus est dum viveret ex Josepho genitus, esse verum Messiam, prophetatum in Scripturis, in lege promissum, & à Sybillis illis prævisum, ergo consequenter ex Virgine natum juxta præallatum Isaiæ vaticinium ex cap. 7. vers. 23. & alia Scripturæ testimonia, necnon Sybillarum oracula.

VII. Dices primò, ipse Christus de seipso loquens semper se dicit filium hominis in masculino genere, ergo fuit filius viri qui solus invenitur in masculino genere. Huic argumento stramineo Respondeo primò nobis non esse curam de Grammaticæ affectionibus, sed de re? Cùm ergò mulier sit verè, propriè ac reapse homo sicut masculus, potest verè, optimè & reapse dici filius hominis, qui solius mulieris est filius. Respondeo secundò, dicit se Christus filium hominis in masculino respiciens ad Patres mediatos Davidem, Abraham, maximè ad Adam, ut præveniret opinionem hæreticorum, & ostenderet se descendisse ex Adamo, non verò carnem è cælo attulisse, & per Virginem tanquam per fistulam transivisse, quemadmodum voluere Hæretici apud Rupertum Abbatem lib. 1. in Matth. cap. 1.

VIII. Dices secundò, non solum ignorantes, sed etiam Lucas, & ipsa Beata Virgo non semel vocant Divum Josephum & sine ulla ambiguitate Christi Patrem, immò Parentem, Luc. c. 2. v. 27. 33. 41. 43. & 48. Propter quod elato Judæus cothurno exclamat hinc manifestissimam fieri nostrorum imposturam Evangelistarum, ut qui illinc Jesum de Virgine sine virili congressu concep-

tum dicunt: Hinc verò tanquam mendaces à se, veraces contra se, sui immemores dicunt Josephum ejusdem Christi Parentem: in quo certè, inquit, Judæus, Divina elucet Providentia, dum efficit, ut ex his postremis testimoniis, ubi dicitur ab eis Joseph Christi Patrem, manifestè apparet illam quam in superioribus de ejusdem Christi generatione texuerant narrationem, non veram esse, sed ita confarctatam, quia illis probè notum erat ex præallato Isaiæ loco cap. 7. vers. 23. Messiam de Virgine nasci debere, & sic Christum suum pro vero supponerent, & minus oculatis illudentes persuaderent, illum esse ipsum Messiam, de quo iste Propheta locutus erat, utpotè in quo ipsius vaticinium inveniretur impletum.

Sed ó Judæe irrisor & illusor! quate tua abripit perfidia dum hæc objecis? Divinam crepas & miraris Providentiam in eo quòd ita excecavit nostros Evangelistas, Lucam præcipuè, ut sibi ipsi manifestissimè (ut tamen arbitraris) contradicens suam ipse proderet imposturam. Sed si ita est, quomodò ergo contra illam eandem tantam providentiam factum est, ut illud ipsum quod iidem Evangelistæ per imposturam tam insignem ingenderunt, assecuti sint, cùm tantam quantam videmus & viderunt secula præterita gloriam, tabescentibus præ livore Judæis? quid tu ad hæc mi Judæe? quomodò te ab hoc redimes hostimento? Nunquid consilium impostoris potuit prævalere adversus consilium Dei? ó infirmum ergo ex Judæorum sententia Deum! sed ó potius cæcum Judæum! qui hæc objicit, sibi que de tam inani & arundineo blanditur argumento.

Respondeo secundò, sunt aliæ acceptiones secundum quas potuit Divus Iosephus dici & esse Christi Pater, quam illa quæ est per generationem, ut patet ex capite præcedenti, & amplius patebit ex dicendis: quare malignus est Judæus qui ut invehat in Evangelium Dei contradictionem, & inurat Evangelistis imposturam, non aliter vult illos intelligendos de Divo Iosepho loquentes in posterioribus locis, quam de Paternitate

R 3

quæ

quæ sit secundum generationem.

XI. Advertendum interim, & seriò advertendum, quod cum Deus non potuerit non prævidisse nascituram ex isto Patris titulo, quem Divo communicavit Iosepho, ambiguitates, sicque qualitatem suam Messiaë & Sanctissimæ matris suæ virginitatem & integritatem ex hoc à plurimis in suspensionem adducendam, maluit tamen ipse hoc discrimen subire, & Matrem suam, quam Divo Iosepho hunc singularem & magnificentissimum titulum, ipsi reapse ut videbimus debitum, non esse conservatum, & ut conservaretur sacrosanctis Scripturæ tabulis commendatum, ut inde videamus quanti faciat Deus hujus Sanctissimi Viri honorem, excellentiam, & æstimationem: Quod certè gravissimum, illusterrimum Dei exemplum, mihi animos addit, ut & illum eidem pro posse meo conservem, & quomodo ei competit diligentius perquiram & explicem.

CAPUT IV.

An Divus Iosephus tantum putaturè Christi Pater?

I. FIRMANT aliqui, inter quos noster Sylveira tomo 1. in Evangelia, lib. 2. cap. 6. quæst. 5. negantes absolute Divum Iosephum fuisse ullà verà ratione Christi Patrem: Volunt enim hi esse verè Patrem, absolute & necessariò rem esse Generationis: Cum ergò Divus Iosephus nullà ratione fuerit, aut dici possit Pater Christi generatione, sed tantum talis reputatus sit, sequitur non fuisse ullo modo verè Christi Patrem, sed tantum putativè.

II. Probatur hæc sententia ex Luca cap. 3. vers. 23. *Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Ioseph*, quibus verbis innuit Evangelista non fuisse filium ejus, sed putatum: si enim fuisset, quid erat necesse innuere quod putabatur? ergo in præcedentibus locis hîc cap. 1. n. 9. allatis, non ideò vocavit Lucas Iosephum

ejus Patrem aut parentem, quod velit ipsum fuisse talem, sed quod talis communiter reputabatur.

Nec refert, inquirunt, quod non tantum ab illis qui ignorabant Mysteriorum Incarnationis appellatus sit Divus Iosephus Pater, aut parens Christi, sed etiam ab Evangelistâ Lucâ, & ipsâ Beatissimâ Virgine, hoc enim modo locuti sunt, quod talis vulgò reputaretur, atque in eo voluerunt morem gerere: & accommodare se vulgi existimationi, qui non aliud de Christo putabat, quam quod esset Christus Filius Divi Iosephi generatione: quo quidem modo loqui potuisse, immò & debuisse constat, & hoc modo probatur.

Potuisse quidè primò, quia non semel videmus sacram Scripturâ loqui; non secundum id quod de facto est & à parte rei, sed secundum id quod apparet, & quod homines existimant: sic verbi gratiâ dicit Scriptura Deum iratum, penitentiâ ductum, tactum dolore cordis intrinsecus, &c. cum certissimum sit Deum incorporeum, & immutabilem, his passionibus & motibus minimè esse obnoxium, sed tantum ad extra agere, & nobis apparere ex ejus effectibus, ac si in se esset commotus, ut docent Sancti Patres & Theologi omnes Tract. de Immutabilitate Dei.

Eodem modo noster Sanctus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus lib. 10. Theaur. cap. 7. & alii Interpretes explicant illud Luca cap. 2. vers. 52. *Et IESVS proficiebat ætate sapientiâ & gratiâ coram Dei & hominibus*, ut scilicet non verè & reapse profecerit Christus in gratiâ & sapientiâ, quemadmodum proficiebat in ætate & corporis staturâ, id enim à verò alienum est, cum à primo suæ Conceptionis momento fuerit sapientiâ & gratiâ plenissimus, quia id illi debebatur ex vi unionis hypostaticæ ad verbum, sed specie tantum & ostensione externâ, ac in existimatione hominum, qui cum ex hoc proficere putabant, quod pro ætate, majora semper & majora gratiæ & sapientiæ exhibebat specimina: Ita, inquit hîres habet in Divo Iosepho, quem Lucas & Beata Virgo Deipara vocant Christi Patrem & parentem, non quod sit